

та не сж мерисалы така пріятно!

Баба-та подпирала ся на тоягж-тж си и излзла на зеленж муравж да ся поуследи съ утро-то, кое-то Цвѣтана така омаяно описвала. То наистинж ѝ ся показало безъ мѣрж пріятно; мила-та ѝ дщери съ своѣж веселж развеселила заедно съ себе цѣло-то естество.

— Охъ! мила майци! рѣкла тя, какво хубаво е далъ Господь! На шестдесять годинъ съмъ чловѣкъ на още не могж да ся наситж на Божи-ты работы; не могж да ся нарадвамъ на ясно небе, кое-то ны похлупя като единъ връшникъ, не могж ся нагледамъ на земжж-тж, коя-то всякж годинж ся покрыва съ новы треvy, съ нови цвѣ-тя. Наистинж небесный царь много обыча чловѣка, кога-то за него така хубаво е украсилъ и накычилъ тоя свѣтъ. Охъ Цвѣтано! кому бы ся пощяло да мре, ако по нѣкой пжть не бы ни доходило неволя?... Нъ това е потрѣбно. Може-бы мы быхме забуравили за душжж-тж си, ако по нѣкой пжть не ся докарваше да ни потекжтъ изъ очи слъзы.

А Цвѣтана си мыслила: »охъ! азъ по-болъ щж си забурави душжж-тж, а не милый си другарь!»

Слѣдъ това Драганъ и Цвѣтана отъ боязнь да не бы си устояли яа думжж-тж, всякой вечерь ся събирали (кога Цвѣтанина майка ся лѣгала да спи) или край рѣкжж-тж, или у бранище-то, нъ наймного подъ сѣнкж на стогодишны джбове (на осъмдесять раскрача отъ кжщжж-тж) — джбове, что освѣнявать быстрый видъ, кой-то ся синѣе тамъ на близу. Тамо тиха мѣсячина прѣзь зелены-ты стлѣпчета часто посрѣбрявала съ зары-ты си Цвѣтанинж-тж косж, съ кожж-то си играли тиси вѣтрове и ржка на милый любовникъ; чясто зары-ты отъ мѣсячинж освѣщавалы въ очи на любезнж Цвѣтанж любовнжж-тж ѝ слъжж, вынагы осушенж отъ страстнж цѣлувкж. Ти ся прѣгржщали и милвали; нъ цѣломждріе и непорочность гы освѣнявали.

— Кога-то, Цвѣтана Драгану думаше, кога ми кажешъ: «люб